

боко привързанъ и преданъ на Д-ръ Кръстева. Нему той посвети едно отъ най-хубавитѣ си стихотворения — „Пѣсенъта на човѣка“ съ следнитѣ бележки: „На Д-ра К. Кръстевъ, мой благосклоненъ учителъ, неизмѣненъ другаръ и всегашна опора презъ дни на изпитания“...

Яворовъ напуска провинцията. Поетъ и борецъ за свободата на Македония

Въ София Яворовъ продължава да работи; не се отдава на леностъ, както правятъ толкова други негови събратя. Стои той около една година чиновникъ, а после напуска службата, за да се отдаде изцѣло на македонското революционно движение. Тогава мнозина отъ по-събуденитѣ и съ идеализъмъ въ душата си младежи се записвали въ четитѣ, които ходѣли въ страдаща Македония да ободряватъ населението, да се биятъ и мратъ за свободата ѝ. Яворовъ билъ увлѣченъ въ македонскитѣ борби и по-рано, но сега въ София той се сближилъ лично съ голѣмия революционеръ Гоце Дѣлчевъ и по негово внушение напустналъ службата, за да иде и той въ Македония. Ходилъ тамъ два пѣти. Сражавалъ се, проповѣдвалъ, редактиралъ вестници за поробенитѣ братя, скритъ изъ пещеритѣ на величествения Пиринъ.

— Ние останахме изненадани — пише Т. Г. Влайковъ — когато узнахме, че този стѣснителенъ, този свитъ момъкъ отишелъ въ Македония като революционеръ — влѣзълъ въ Македонската революционна организация и отишелъ съ дружината на Гоце Дѣлчевъ... Следъ известно време той се върна. Ние го гледахме съ учудване и се питахме: какъ може такъвъ свитъ човѣкъ, който не смѣе да те погледне въ очитѣ, да стане революционеръ и да има смѣлостта да отиде тамъ, въ долината на страданията и ужаситѣ... Следъ като се завърна, вдълбочи се въ себе си, въ своята душа. Това се виждаше и отъ неговата външность. Неговиятъ блѣ-